Als ze zes uur van huis ging, was het toch wel tijds genoeg. En gehaast zenuwachtig in 't vooruitzicht Willem zoo straks te zien, waar ze een paar uur geleden nog in 't geheel niet aan dacht, dribbelde Juffrouw Reinders in de kamer rond, zette thee en sneed zich een paar boterhammen. Veel trek had ze toch niet.

Was 't nogal geen zes uur. Wat duurde dat toch lang. Pas kwart over vijven. Kwart voor zes stond zij gekleed en wel voor den spiegel en lachte om zichzelf, dat ze haar zwart zijden japon had aangedaan en haar besten mantel.

Maar ach, ze wist, dat ze er Willem 'n genoegen mee deed. Dat pelerientje stond haar zoo armoedig vond hij en hij had gelijk, maar als ze zoo alleen uitging was 't immers nog goed genoeg ?

Ze zou maar gaan nu en de buitendeur op 't nachtslot draaien. 't Zou toch allicht een uur of twaalf zijn eer ze weer thuiskwam.

't Regende en ze moest terug om haar parapluie.

Zoo'n koude, nare motregen. Zou ze tremmen ?

Neen, 'n beetje doorstappen maar.

Zou ze nog tijd hebben aan 't Hofplein om 'n paar rozen te koopen ? Wat zou hij daar toch blij mee zijn ! Niemand had natuurlijk bloemen gestuurd. Als hij nu maar meeging, terug. 't Was toch nog een heel eind naar de Delfsche Poort. Gelukkig daar zag ze 't Hofplein al. Even kijken op de electrische klok bij Loos. O, kwart over zessen ; nog tijd genoeg en, voorzichtig uitkijkend naar de trams, die voorbijschoven over de nat glimmende rails, stak ze vlug over naar de bloemkraampjes.

Ze kocht zes rozen, prachtige witte rozen.

Eigenlijk was ze van plan er maar drie of vier te nemen, maar enfin, hij was toch maar èèns jarig en het zou hem zoo verrassen. Even half zeven was ze aan 't station. Hoe laat ging de trein ? Toch voor zekerheid nog even aan den conducteur vragen. Ja 6.50, net als haar zwager gezegd had. Ze had dus nog een goed kwartier en zette zich op de bank die op 't perron tegen den muur der derde-klas wachtkamer stond, in de eene hand de natte parapluie, in de andere de rozen, ze voorzichtig 'n eindje van zich afhoudend en een gelukkigen glimlach nu op haar vaak zoo droef gelaat. Ze ging haar jongen bezoeken immers . . . . . .

En in een gemakkelijk hoekje van de bijna leege coupé dacht ze er weer aan hoe heerlijk het zou zijn, later als haar Willem zijn eindexamen zou hebben afgelegd en niet meer weg zou gaan van zijn moeder. Zij mijmerde weer, doch nu brachten hare gedachten een straal van geluk in haar oogen, want ze verdiepte zich in de toekomst, en die kon immers niet anders dan gelukkig zijn ! Als hij eens getrouwd was, Willem, dan zou hij haar toch niet alleen achterlaten, dan zou hij toch wel zeggen „Moeder, u hebt zóóveel voor mij gedaan, laat uw oude dag nu een blijde zijn, hier onder mijn dak." Wat zou ze dan haar jongen dankbaar zijn en . . .

„Delft ! Delft !" klonk de heldere stem van een conducteur langs de portieren, die met een ruk werden opengeworpen.

Juffrouw Reinders schrok op uit haar gepeins. Ze greep haar parapluie, de rozen had ze in haar hand gehouden, en stapte op het perron. Toen ze onder de overkapping vandaan trad, voelde ze dat de motregen was overgegaan in een gestadig neerstroomen van dunne straaltjes, die waterbellen vormden in de groote plassen langs de trottoirs.

Gauw stak ze haar parapluie op en vroeg een voorbijganger den weg. 't Was maar een klein kwartiertje. Als ze toch geweten had, dat 't zulk weer zou worden was ze niet gegaan. Jammer nu, van haar zijden japon en besten mantel. Maar als ze dan dacht aan haar jongen, die blij zou zijn als onverwacht zijn moeder hem kwam bezoeken en hem bloemen kwam brengen voor zijn verjaardag . . .

Hier moest het zijn ; met moeite ontcijferde zij het huisnummer. Zij belde. Het duurde eenige minuten vóór de deur geopend werd en toen ze zoo stil stond en wachtte, meende ze gezang te hooren. Zeker verderop, er waren hier zooveel studenten op kamer in deze straat. Maar toen een oude juffrouw voorzichtig eerst het deurraampje opende en daarna de deur, toen hoorde ze dat het gezang van boven kwam. Doch er waren meer heeren op kamers in dit huis, dat is waar ook, dacht ze, hoe kon ze dat vergeten.

„Mag ik mijnheer Reinders even spreken ?" vroeg ze.

„Wie kan ik zeggen dat er is ?" klonk het terug.

„Zijn moeder," antwoordde ze eenvoudig.

Bedenkelijk trok de oude juffrouw de wenkbrauwen op. „Komt u even in de gang," zei ze, „ik zal mijnheer waarschuwen." Toen slofte ze naar boven.

Het gezang klonk nu heel duidelijk en het hinderde juffrouw Reinders, toen ze daar beneden in de gang stond. Het ergerde haar, omdat ze begreep, dat haar jongen bij zoo'n leven niet studeeren kon.

Nu verstomde het gezang, een deur werd toegeslagen en . . . O, dat was Willem, ze hoorde het aan z'n stap. Boven aan de trap draaide hij 't gaslicht op en kwam naar beneden. Waarom riep hij nu niet : „Moeder, kom toch boven ! Blijf toch niet in de gang staan ?"

Maar hij riep niets en stond voor haar met een norschen trek om den mond. Ze moest zich toch vergissen, dat kón toch niet ? Ze trok zijn hoofd naar zich toe en kuste hem.

„Gefeliciteerd met je verjaardag, beste jongen . . ."

„Willem . . . maar wat is er . . . ben je niet blij ?"

„Wat 'n dwaasheid, nou, moeder," zei hij boos, „met zulk weer uit Rotterdam te komen. 'k Heb uw brief gekregen en bovendien kom ik Zondag thuis. 'k Heb nu natuurlijk bezoek. 'n Stuk of zes studievrienden. 't Is beroerd, maar u kunt onmogelijk op mijn kast komen nu. Hè, wie doet zooiets nou ook ! Had u dan vooruit gewaarschuuwd !"

Toen was het of er iets brak in haar hart en met een vreemde uitdrukking in haar oogen zag ze hem aan, haarjongen.

„Gaat u even achter bij de juffrouw," zei hij, „en drink 'n kop koffie." - „Neen," zei ze toonloos, „dan ga ik maar terug."

„Nu, zoo u wil, hoor! 't Kan anders best," zei hij, steelsgewijze naar boven kijkend, waar het gezang weer begonnen was. „Dag Willem," zei ze mat.

„Dag moeder" en hij bracht 'n hartelijken klank in z'n stem

Kapitein König, die de „Deutschland" veilig over den oceaan gebracht heeft, gekiekt in de haven van Baltimore.

en kuste haar op beide wangen. Die kus bracht echter geen glans in haar oogen. — „Tot Zondag dan. 't Is toch niet erg hè?" vroeg hij. „'t Kan nu niet anders."

„Neen," zei ze, „'t kan niet anders," en ze hoorde de deur achter zich dichtslaan en stond weer in den stroomenden regen. Haar beste mantel werd doornat, doch ze bemerkte het niet. De rozen had hij niet eens gezien, die hield ze nu achteloos in haar slap neerhangende hand. Ze zou maar naar 't station gaan ; er ging wel weer gauw een trein naar Rotterdam.

DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

(6) II. HET VALSCHE SIERAAD. (Slot)

Eindelijk, na veel vergeefsche pogingen, was het den kamerdienaar duidelijk : in Europa was aan 'n verkoop der steenen niet te denken. Hij besloot, naar Amerika te gaan en deed zijne voormalige bruid het voorstel, mee te gaan.

Noodgedwongen moest hij ertoe besluiten vooral om haar de voordeelen van een gemeenschappelijke uitwijking voor oogen te brengen — haar te vertellen, wat hij gedaan had. . . en welk een vermogen in zijn handen was. Hij hoopte wel, haar door den glans van den rijkdom te verblinden. Hij had zich verrekend. Vol afschuw keerde zij zich van hem af.

Langen tijd heeft dan uw vrouw niets van hem gehoord. Ondertusschen heeft zij u leeren kennen en heeft u spoedig daarop getrouwd. Toen. . . . op een dag. . . . kreeg zij in uw afwezigheid bezoek van haar vroegeren verloofde, die wie weet hoe, haar verblijf te weten was gekomen. Hij vertelt haar, dat hij zich achtervolgd gelooft en verzoekt haar, 't sieraad in bewaring te nemen, tot betere tijden komen zouden. Zij weigert verontwaardigd. Wat moest haar man daarvan denken ? Maar ook daarop heeft hij een antwoord : hij zal haar onder het mom van een marskramer in tegenwoordigheid van haar echtgenoot 't sieraad voor onecht verkoopen.

Toen, plotseling, ziet hij op een dag in een kroniek van de week op een film, dat de aankomst van Sven Hedin weergeeft, 'n andere persoon, wier verschijning zijn hart doet stilstaan: gravin Ankarström op het Lehrter-station te Berlijn.

Hij wil nog zijn vroegere bruid een teeken geven. . . . een waarschuwing. . . . zij toch heeft het sieraad en men zal haar voor medeplichtig houden ; maar, daar u uw vrouw acht dagen lang niet uit het oog verliest, is het hem onmogelijk haar te naderen. Eindelijk komt hij op een reddingbrengende gedachte en brengt. . . . het boek."

„Het boek ?" vroeg Michaelis sidderend en ademloos.

„Ja. . . . den Modekalender. Kijk eens hier." Joe Jenkins haalde 't boek uit zijn borstzak, ontstak 'n aansteker en hield den kalender boven de vlam. Langzaam ging het boek open.

„Kijk u naar de nummers !"

De houtsnijder boog zich over den kalender, waarvan een lichte, grauwe damp op te stijgen scheen. „Het zijn de pagina's 30 en 31", zei hij zacht.

„Ja. De zaak is niet erg ingewikkeld. De rug van het boek en deze beide bladzijden, die de nummers 30 en 31 dragen, zijn met een vloeistof bestreken — en wel, voor zoover ik kan constateeren, met het sap van de japansche plant Rhus vernicifera, de pruikeboomstruik. Dit sap, dat ook in de vernisfabricatie gebruikt wordt, heeft de eigenschap, zich onder den invloed van de warmte uit te zetten en bij afkoeling zich tezamen te trekken. U legde het boek in dien nacht op de marmeren plaat van het nachttafeltje en vergat, zooals u mij vertelde, de lamp uit te draaien. Nu, de verwarmende stralen der gloeilamp waren voldoende, om de uitzettende werking van het lak te voorschijn te roepen ; het boek ging open. Den volgenden morgen had het zich weder gesloten — want u hadt in den nacht de lamp uitgedraaid."

De ander stond een oogenblik met gebogen hoofd. „En de boodschap ?" vroeg hij eindelijk.

„Kijk hier." Joe Jenkins hield de bladzijde 31 tegen het licht van de lamp. Tot zijn verbazing zag Michaelis onder enkele der woorden in den tekst fijne nagelstreepjes. De betreffende volzinnen luidden :

„*Zij* zag hem glimlachend aan." „Wat *is* dat voor een schip *hier* ?" vroeg hij hoofdschuddend. „Willen *we* op tijd in Uleaburg zijn, dan zullen we moeten verhinderen, dat we als verdacht *worden vervolgd*. Dat is *alles*, wat ik raden kan. Het *is* de eenige manier. . . . of we zijn allen *verloren* !"

Radeloos keek de lezende op. „Lees de met den nagel onderstreepte woorden achterelkander," beval de detective.

En met stokkenden adem las Michaelis :

„Zij is hier. We worden vervolgd. Alles is verloren !"

De detective knikte. „Die boodschap is niet aan haar adres gekomen," ging hij voort, „want u nam het boek tot u.

Half vertwijfeld doolde de kamerdienaar nu rond uw huis — vergeefs — 't gelukte hem niet, uw vrouw te spreken. Toen, eindelijk, kreeg hij den inval, weer onder de vermomming van den marskramer uw vrouw de beide bioscoop-biljetten te geven. Zij wist natuurlijk terstond, dat er iets bijzonders met dezen bioscoop zijn moest, en was direct besloten, tot iederen prijs erheen te gaan.

Daar, in de revue der week, ziet uw vrouw plotseling de gravin, haar vroegere meesteres. . . . in Berlijn. . . de beroofde op het spoor van den dief.... zij zelf als heelster. . . . als medeplichtige. . . . haar doodsangst stilt zich in een vreeslijken schreeuw en in een diepe onmacht. —

Ik ben dadelijk op denzelfden avond de betreffende scène van 't film: revue der week, nog eens gaan zien. Met behulp van het Zweedsche gezantschap viel het mij niet moeilijk, de meesten der personen van dit beeld te herkennen — het was immers een extratrein uit Zweden met naar verhouding weinig passagiers."

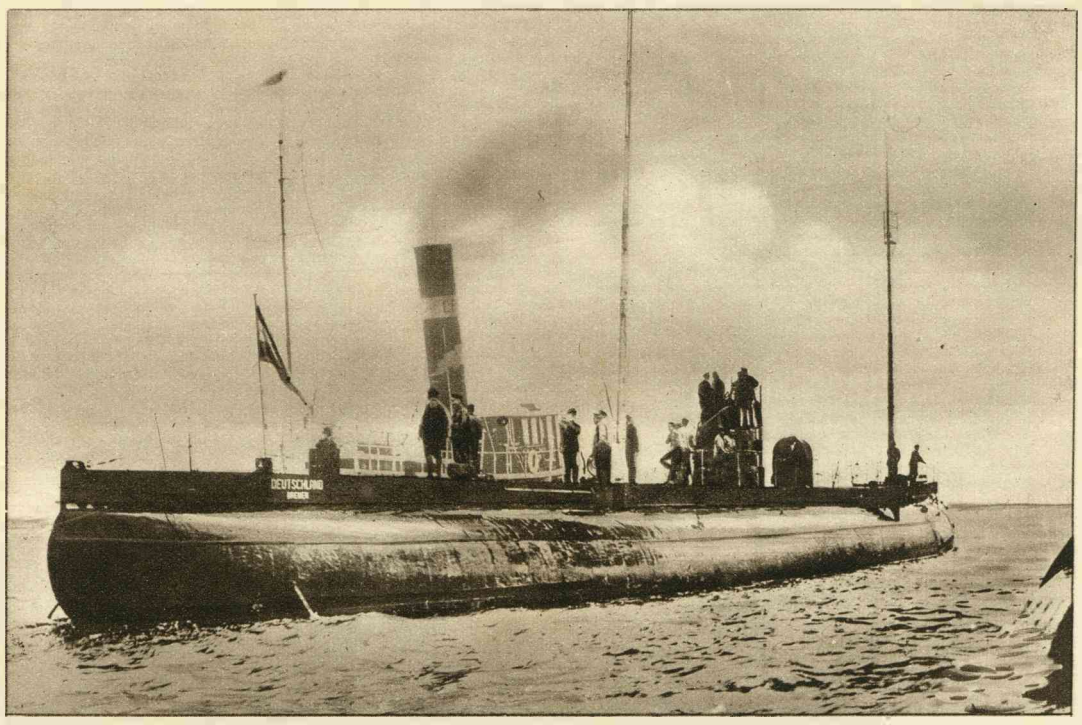
De zware ademhaling van den kunstenaar ging hijgend door het vertrek. „En. . . . wat zal er nu gebeuren, Mr. Jenkins," vroeg hij eindelijk, bijna fluisterend, „met mijn vrouw.... met mij...! hoe zal het sieraad van de gravin....", op dit moment verwijdden zich zijn oogen als in koorts, en terwijl hij met sidderende hand naar het kleine zijtafeltje wees, schreeuwde hij :

„Almachtige God... Het sieraad... Mr. Jenkins... het sieraad.... Iemand heeft het zoo juist gestolen !"

De detective keerde zich gelaten om. En terwijl hij in den nachtelijken tuin zag, kwam langzamerhand een behaaglijk glimlachje op zijn gezicht „Zoo ongeveer heb ik het me voorgesteld", zei hij knikkend

„Het sieraad. . . . Mr. Jenkins. . . . nu is alles verloren !"

„Integendeel," antwoordde de detective rustig en nam een sigaret uit het étui. „Alles is goed. Ik heb mij namelijk 't genoegen gedaan, een kleinen ruil uit te voeren. Het echte sieraad preikt reeds sedert drie uren weer aan de hals van zijn rechtmachtige bezitster — die overigens nog op 't oogenblik geen vermoeden er van heeft, dat zij twee jaar lang een imitatie met zich gedragen heeft. . . . Het andere collier echter. . . . dat, waarmee mijnheer Felix vermoedelijk vol vreugdige hoop op dit oogenblik door de Pappelallee rent,. . . . dit andere collier is niets anders dan de zelfde imitatie, die mijnheer Felix zelf vóór twee jaar heeft doen vervaardigen. — ik heb gehandeld naar de spreuk : „Ieder het zijne !. . . . en nu, ik hoor de wantrouwende signalen van mijn huurchauffeur. . . . goeden nacht. . . . groet uw vrouw van mij. . . . en nog iets. . . . geef me alsjeblieft een beetje vuur voor mijn sigaret."

DE „DEUTSCHLAND" TE BALTIMORE.

De „Deutschland", de eerste handelsonderzeeër, gefotografeerd in de haven van Baltimore. Achter de duikboot ziet men de douaneboot.